

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ק"ג 13-04-11586

לפני:

כב' השופטת דגית ויסמן

אריאל דולב
ע"י ב"כ עו"ד טבצ'ניק

התובע

-

מנורה מבטחים ביטוח בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד צופין

הנתבעת

1
2
3

פסק דין

1. התובע בוטח במהלך השנים, כעובד בענף בתי המלון, אצל הנתבעת, שהיא חברת ביטוח. במסגרת זו, נפתחו לתובע מספר פוליסות ביטוח מנהלים (שבע פוליסות, שמספריהן: 5074280, 5079124, 3575248, 5074257, 3300761, 2440444, 9134859).
2. לטענת התובע, עם התקרבו לגיל הפרישה, משהחל לבדוק את הסכומים שנצברו לזכותו בחסכון הפנסיוני, גילה כי הסכומים שנצברו לזכותו נמוכים מאלה שציפה שימצאו בפוליסות. במסגרת הניסיון להבין מהם הסכומים שנצברו לזכותו ומה עלה בגורל הסכומים ששולמו במהלך השנים, התובע פנה לייעוץ פנסיוני (חוות הדעת צורפה לכתב התביעה), שאושש את חששותיו.
3. משכך, התובע הגיש תובענה זו לבית הדין, שבה שתי טענות עיקריות. ראשית, הוכחש הסבר שניתן על ידי הנתבעת לפיו התובע פדה חלק מהפוליסות במהלך השנים (סעיפים 19 עד 30 לכתב התביעה).
4. טענה שניה שפורטה בכתב התביעה (סעיף 31 לכתב התביעה), היא כי הנתבעת פעלה בניגוד להוראות תקנות מס הכנסה (כללים לאישור ולניהול קופות גמל), תשכ"ד - 1964 (להלן- התקנות) ומתוך כספי הפרמיה ששולמו לה, הפנתה יותר מ- 40% לרכישת כיסויים ביטוחיים (ריסק), צעד אשר בפועל הקטין את הסכומים שהופנו לחסכון.
4. הנתבעת טענה שדין התביעה להידחות על הסף מחמת התיישנות.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ק"ג 11586-04-13

- 1 בתשובה לטענות התובע לפיהן לא פדה כספים מהפוליסות, השיבה הנתבעת שכל
2 פעולה בפוליסות נעשתה כדין, בהתאם להוראות התובע שהיה מעורב ובקי בענייני
3 הפוליסות וכי חלק מהפוליסות נפדו או סולקו בהתאם לבקשות התובע.
- 4 ביחס לטענה השניה – הפניית כספי הפרמיות לרכישת ביטוחים, שלא על פי הסכמת
5 התובע ובניגוד לדין, חל שינוי בעמדת הנתבעת, לאורך הדיון.
- 6 בתחילת ההליך, הנתבעת הכחישה את טענות התובע. בישיבת ההוכחות הראשונה,
7 שבה העיד מר אלכס פרסר, חשב במלון אותו התובע ניהל, עלה מעדותו כי במסגרת
8 יחסי העבודה של התובע עם המלון, סוכם כי ביטוח בגין אבדן כושר להשתכר (אכ"ע)
9 יהיה על חשבון המעסיק (ר' למשל בעמוד 6 לפרוטוקול, שורות 26-27, עמוד 7, שורות
10 13-14). עוד העיד כי אם היתה דרישה של הנתבעת לשלם עבור ביטוחים נוספים שהם
11 בבחינת ריסק (מוות מתאונות או מחלות קשות), ככל הנראה עלות ביטוחים אלה
12 היתה על המעסיק (המלון) – עמוד 8 לפרוטוקול, שורות 1-7, 17-18 ור' גם בהמשך
13 העדות, עד עמוד 9 לפרוטוקול.
- 14 לאחר ישיבה זו, ביקש התובע להציג שני מסמכים חדשים של הנתבעת אשר נשלחו
15 למעסיקו. במכתב אחד קיימת התייחסות לבקשת המעסיק משנת 2002 שמלוא העלות
16 לכיסוי הביטוחי לאכ"ע תהיה על חשבון המעסיק. במכתב שני נטען כי מלוא עלות
17 הכיסוי לאכ"ע עולה על השיעור ששולם על ידי המעסיק (4.23% ולא 2.5% ששולמו
18 בפועל), ההפרש החסר נגרע מהתגמולים ומשכך, על כן המעסיק לשלם את ההפרש
19 שנגרע מכספי התגמולים.
- 20 בפתח ישיבת ההוכחות השניה (עמוד 26 לפרוטוקול, שורות 26-29), הצהיר ב"כ
21 הנתבעת כך:
- 22 "לאור האמור בשני המסמכים שהתקבלו לתיק, מבלי לפגוע בטענת
23 ההתיישנות, ומבלי לפגוע בטענה בדבר גובה הנזק, מוסכם כי לאור הדיון
24 הקודם בו הבהיר החשב מטעם המלון באופן מפורש שכל עלות אובדן כושר
25 העבודה היתה אמורה לחול על המלון, הנתבעת בכפוף לשני הסייגים האלה,
26 מקבלת את הטענה הזו."
27 (ר' גם בסעיף 9 לסיכומי הנתבעת).
- 28 בשלב זה, המחלוקת בין הצדדים בעניין טענתו השניה של התובע – לפיה הנתבעת
29 הפנתה חלק מכספי הפרמיות לרכישת ביטוחים, על חשבון החיסכון (הכולל גם את
30 חלק העובד בתגמולים) ולא על חשבון המעסיק, הצטמצמה לשאלה אם יש לקבל את
31 טענת ההתיישנות של הנתבעת ומה הסכום שיש לפסוק לזכות התובע ברכיב זה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ק"ג 13-04-11586

טענת ההתיישנות

- 1
- 2 7. לטענת התובע, אין לקבל את הטענה שנטענה בעלמא. התובע הוסיף וטען כי במשך
- 3 שנים סמך על הנתבעת והאמין שהיא מנהל את כספיו כדבעי ועילות התביעה לא היו
- 4 ידועות לו, עד אשר לקראת פרישתו למלאות, ביקש להבין מהם סוגי תוכניות הפנסיה
- 5 שיש ברשותו (ר' גם בסעיף 3 לתצהיר התובע, ממנו עולה כי לקראת יציאתו לגמלאות,
- 6 בשנת 2011 ניסה לברר את מצבו מבחינת הביטוח הפנסיוני). אין בתצהיר התובע או
- 7 בטיעונו כל התייחסות לשנים שקדמו לשנת 2011, מבחינת בירורים שערך, פניות של
- 8 התובע לנתבעת או ליועצים פנסיוניים, בכל הנוגע לנושא זה.
- 9 8. אין חולק כי הפוליסות בהן מדובר נפתחו בשנות השמונים, כאשר המאוחרת שבהן
- 10 נפתחה בשנת 1990 (סעיף 2 לתצהיר התובע, סעיפים 3-31 לתצהירה של הגב' שוורץ,
- 11 ראש צוות פניות הציבור בנתבעת, שהעידה בבית הדין).
- 12 כמו כן, אין חולק כי ההפקדות לפוליסות נעשו מדי חודש בחודשו (כך מורה הדין ור'
- 13 גם בעדותו של מר פרסר, בעמוד 7 לפרוטוקול, שורות 10-11, עמוד 5, שורה 27).
- 14 משהתביעה לבית הדין הוגשה בשנת 2013, על פי הדין ניתן לדון רק בעילות ובאירועים
- 15 שהתרחשו בשבע השנים שקדמו להגשת התביעה, היינו אפריל 2006 (ר' סעיף 5 לחוק
- 16 ההתיישנות, התשי"ח – 1958, להלן – חוק ההתיישנות).
- 17 כך בדין הכללי וכך גם בתחום הביטחון הסוציאלי. ר' הנפסק בדב"ע לט/ 3-46 **פלדון**
- 18 **- אריגי דן בע"מ**, פד"ע יא 107 (1979), ע"ע (ארצי) 600026/97 **מבטחים מוסד לביטוח**
- 19 **סוציאלי של העובדים בע"מ – פיורסט**, פד"ע לט 831 (2003) (הקביעה בנושא זה
- 20 אושרה בבג"צ 3514/07 **מבטחים מוסד לביטוח סוציאלי של העובדים בע"מ נ'**
- 21 **פיורסט**, 13.5.12 ור' גם הפסיקה העניפה הנזכרת שם (סעיף 64 לפסק הדין)).
- 22 9. למעשה, טענות התובע מכוונות להוראות סעיף 8 לחוק ההתיישנות, העוסק במצב של
- 23 "התיישנות שלא מדעת". על פי טיעונו, רק כאשר התקרב לגיל פרישה, החל להתעניין
- 24 במצב החיסכון הפנסיוני שלו. הגם שהטעמים לכך ברורים ומובנים, לא ניתן לקבלם
- 25 כנימוק לעצירת תקופת ההתיישנות. העובדה שעובד אינו מתעניין במצב החיסכון
- 26 הפנסיוני שלו אינה מהווה נסיבה לעצור את תקופת ההתיישנות. ראוי להזכיר כי על
- 27 פי הוראת סעיף 8 לחוק ההתיישנות, נדרשות נסיבות בהן העובדות המהוות את עילת
- 28 התובענה נעלמו מן התובע "מסיבות שלא היו תלויות בו ושארף בזהירות סבירה לא
- 29 יכול היה למנוע אותן". התובע לא טען זאת ואין כל עיגון בראיות למסקנה שתתמוד

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ק"ג 13-04-11586

- 1 בכך, היינו כי נבצר מהתובע לברר את מצב הפוליסות קודם לשנת 2011 (השוו לנפסק
2 בע"ע (ארצי) 33390-12-12 אלבילאה – מדינת ישראל, 13.11.14; ע"ע (ארצי) 592/09
3 **נרט – צים שירותי ספנות משולבים בע"מ**, 4.5.11).
- 4 10. המסקנה מן האמור לעיל היא כי את טענות התובע בנושא עלות הביטוחים הנוספים,
5 יש לקבל רק לשבע השנים שקדמו להגשת התביעה, היינו אפריל 2006.
- 6 אקדים את המאוחר ואציין כי האמור לעיל נכון לגבי כלל טענותיו של התובע, ככל
7 שהן מתייחסות לאירועים ועילות שקמו למעלה משבע שנים לפני הגשת התביעה.
- 8 11. מכאן אפנה לשאלה מהו גובה הנזק שנגרם לתובע.
9 הצדדים אינם חלוקים כי הפער החודשי בסכום הוא 560 ₪ (סעיף 33 לסיכומי התובע,
10 50 לסיכומי הנתבעת).
- 11 כיוון שיש למנות את התקופה בגינה על הנתבעת לפצות את התובע מאפריל 2006,
12 וכאשר על פי הודאתה (כעולה ממסמכים שהתובע הגיש), החל ממאי 2014, העניין
13 תוקן, מדובר בנזק שנמשך 97 חודשים (שמונה שנים ועוד חודש), היינו - 54,320 ₪.
- 14 במאמר מוסגר אציין כי הסכומים המופיעים במכתבה של הנתבעת מיום 11.8.14,
15 גבוהים יותר, מאחר שחושבו משנת 2002, בעוד שעל פי המפורט לעיל, את התביעה יש
16 לבחון רק מאפריל 2006 (בגבולות תקופת ההתיישנות).
- 17 12. התובע המשיך וטען כי נגרמו לו נזקים נוספים, מעצם העובדה שהכספים לא הועברו
18 בזמן אמת למסלול חסכון (סעיף 35 לסיכומי התובע).
- 19 בעניין זה, מקובלת טענת הנתבעת לפיה לתובע פוליסה פעילה. על כן, על פי הדין, דרך
20 המלך אינה בפסיקת סכומים שהנתבעת תשלם כיום לתובע, אלא בתיקון על ידי
21 הפקדת הסכומים החסרים לחשבון החיסכון של התובע. זאת בהתאם לנפסק בדב"ע
22 תשך/ 3-66 **שקריאת – רחמים**, פד"ע כב 13 (1990), שם נקבע במפורש כי אם קיימת
23 אפשרות של תשלום ההפרשים לקופת הגמל, יש לנקוט בה ורק אם אינה אפשרית
24 מבחינה מעשית, יש לפסוק סכומים לזכות העובד ובמסגרת זו לברר את הנזק שנגרם
25 לו.
- 26 "כאשר עלתה בבית-דין זה השאלה אם תשלום בעד עובד לקופת גמל יכול
27 להשתלם לעובד עצמו, נפסק כי 'ברור, מעצם מהותו של התשלום לקופת גמל
28 כי לידי קופת הגמל יש לשלמו ולא לידי העובד על מנת שיעשה בו כרצונו' (דב"ע
29 לב/3-15 [3], בע' 472; ראה גם דב"ע לד/2-13 [4]. בע' 23), וכן כי העובד אינו

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ק"ג 13-04-11586

1 חסר אוניס נגד מעבידו המזניח את חובותיו כלפי קרן גמלאות, והוא רשאי
2 לתבוע את המשיבה להעביר בכל חודש את הניכויים לקופת הגמל (דב"ע
3 לט/3-46-5], בע' 112; ראה גם דב"ע מב/3-132-6], בע' 269). בדב"ע לד/40-
4 [7]3, נתבררה סוגיה דומה, ובית-הדין פסק כי 'משהפרה המעבידה את חוזה
5 העבודה על-ידי אי-ביצוע תשלומים לימבטחים', כמוטל עליה על-פי ההסכם
6 הקיבוצי התל לפי צו ההרחבה, קמה למנוחה זכות תביעה. הברירה היתה
7 לתבוע ביצוע בעין על-ידי אכיפת התשלומים לימבטחים, או לתבוע פיצויים
8 על הפרת החוזה. מובן כי אילו תבעה בחייה פיצויים דווקא, לא היה קל
9 להעריך את דמי הנזק (שכן תשלומים על ידי 'מבטחים' היו באים לפרעון
10 למוטבים בעתיד בלתי ידוע). משנפטרה המנוחה תובע האלמן כחליפה,
11 והקושי האמור שבהערכת דמי הנזק אינו מתעורר כלל ועיקר" (שם [7], בע'
12 411).

13 הלכה זו של פסיקת פיצויים בשל הפרת חוזה כשמעביד לא ביטח את עובדו
14 בקופת גמל, יושמה מאז בבית-דין זה, (ראה דב"ע לה/3-16-8], בע' 12), אך
15 לא נפסק כי יש לשלם גמלה מהוות אלא את הסכום המוכח, שהיה על המעביד
16 לשלם לקופת הגמל (דב"ע לו/3-109-9], בע' 163; דב"ע לט/3-46-5] הני"ל).

17 בשל חשיבותו של נושא הגמלה לעובד ולשאיריו והנשיאה ההדדית בנטל
18 הביטוח הפנסיוני, יש להקפיד ולפקח על קיום הוראותיו של צו הרחבה
19 המחייב מעביד לבטח את עובדיו בקרן ביטוח (ראה סעיפים 33א עד 33 לחוק
20 הסכמים קיבוציים, תשי"ז-1957 בעניין ועדות פיקוח על צוי הרחבה). דרך
21 המלך באכיפת צו ההרחבה היא הגשת תביעה על-ידי העובד לשם העברת
22 התשלומים לקופת גמל על-ידי המעביד. עובד יודע כי מעבידו אינו מעביר
23 תשלומים שוטפים לגביו לקופת גמל, ואינו נוקט בכל צעד כנגד זאת, מתרשל
24 בכך ביישום זכויותיו, והוא מצפה לקבל בסוף תקופת עבודתו, לעצמו, פיצוי
25 חד-פעמי במקום זכויותיו הפנסיוניות. לפיכך בבוא בית-הדין לפסוק בתביעה
26 לתשלום פיצוי ממעביד עקב אי-העברת תשלומים שוטפים לקופת גמל, עליו
27 לברר תחילה אם ניתן ללכת בדרך המלך, ולשלם את חוב התשלומים לקופת
28 הגמל (ראה לעניין זה את הסיפה של סעיף 19א(1) לחוק הגנת השכר). רק
29 אם מתברר כי הדרך האמורה אינה ישימה, יובאו בפני בית-הדין ההוכחות
30 הנדרשות על הנזק שנגרם לעובד עקב אי-העברת התשלומים. לא הובאו
31 הוכחות כאמור, לא יהיה זכאי העובד לפיצוי."

32 (ההדגשה הוספה – ד.ו.)

33
34 כיוון שאין מניעה בשלב זה להעביר את הסכומים החסרים לחשבון החיסכון של
35 התובע, שהרי לתובע פוליסה פעילה אצל הנתבעת, אין מקום להוסיף ולפסוק לזכותו
36 נזקים עקיפים שלטענתו נגרמו לו, עקב העובדה שהנתבעת לא פעלה כך בזמן אמת.
37 הפקדת הכספים מהווה פתרון מלא לתקלות ולטעויות שהיו בעבר.

38

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ק"ג 13-04-11586

- 1 לסיכום חלק זה, על הנתבעת לזכות את חשבון החיסכון של התובע אצל בפוליסה
2 הפעילה כיום, בסך 54,320 ₪.
- 3 בשולי המחלוקות בנושא זה, ובהתייחס לטענות התובע לפיהן הנתבעת פעלה בכספים
4 בניגוד להוראת תקנה 45 לתקנות מס הכנסה (אשר בוטלה בתיקון מס' 2 לתקנות,
5 בשנת 2013 – ק"ת 7402 תשע"ג עמ' 500), יש להעמיד דברים על דיוקם.
- 6 בתקנה 45 טרם ביטולה, נקבע כך –
- 7 (א) קופת ביטוח, למעט קופת ביטוח לפיצויים, יכול שתכלול כיסוי
8 ביטוחי לעמית מפני סיכונים אלה בלבד:
9 (1) סיכון למקרה מוות;
10 (2) סיכון למקרה אבדן כושר עבודה, אם התקיימו שני אלה:
11 (א) התשלום במקרה הביטוח הוא בדרך של קצבה חודשית
12 בלבד;
13 (ב) שיעורה של הקצבה האמורה אינו עולה על 75%
14 מהשכר המבוטח בקופת הביטוח; כלל הכיסוי
15 הביטוחי שחרור מתשלום לקופת גמל, לא תחול מגבלת
16 השיעור הקבועה בפסקה זו על תשלומים לקופת גמל על
17 פי כיסוי ביטוחי כאמור, בשיעור שאינו עולה על
18 השיעורים הקבועים בתקנה 19.
- 19 (ב) התשלום לכיסוי ביטוחי מפני הסיכונים כאמור בתקנת משנה
20 (א), לא יעלה, בכל עת, על 35% מהתשלום החודשי למרכיבי
21 חשבון קופת הגמל, למעט למרכיב הפיצויים, או בתכנית ביטוח
22 מאושרת לפיצויים ותגמולים, מהתשלום החודשי לקופת הביטוח
23 לתגמולים, לפי הענין; לא שולם תשלום כאמור בחודש מסוים –
24 על השיעור כאמור בממוצע של ששת התשלומים האחרונים
25 לאותם מרכיבי חשבון קופת הגמל או לקופת הביטוח לתגמולים,
26 לפי הענין.
- 27 (ג) בתקנה זו –
28 "אבדן כושר עבודה" – אבדן היכולת לעבוד כתוצאה ממחלה או
29 מתאונה;
30 "הוצאה" – כהגדרתה בתקנה 49ג;
31 "סיכון" – בלא כל מרכיב הוצאה;
32 "תשלום חדשי" – לאחר ייחוס הוצאות כאמור בתקנה 49ג.
- 33
34 נוסח זה חל החל משנת 2003 (תקנות מס הכנסה (כללים לאישור ולניהול קופות גמל)
35 (תיקון), התשס"ג – 2003, ק"ת 6230 תשס"ג עמ' 575, להלן – התקנות החדשות).
- 36
37 על פי הוראת תקנה 20 לתקנות החדשות, הוראת תקנה 45 בנוסח שלעיל, עליו התובע

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ק"ג 11586-04-13

- 1 נסמך, חלה רק על פוליסות שהופקו לאחר יום המעבר, שנקבע ליום 1.1.2004 (ר' הוראות תקנה 20(ב) ו – 21(ב) לתקנות החדשות). כזכור, הפוליסות נשוא ההליך
2 הופקו במהלך שנות השמונים והמאוחרת שבהן, בשנת 1990. על כן, אין עיגון בדין
3 לטענות התובע בעניין גביית דמי ביטוח מתוך התגמולים, בשיעור העולה על זה המותר
4 בדין.
5
6
- 7 15. מכאן אפנה לבחינת טענות התובע לגבי סכומים שנגרעו מהפוליסות, כאשר לטענתו
8 ובניגוד לטענת הנתבעת, לא משך סכומים מהפוליסות.
9
- 10 16. גם בנושא זה הנתבעת טענה טענות התיישנות ועל פני הדברים, נראה שהדברים
11 שנכתבו לעיל בדבר התיישנות העילות שקדמו לאפריל 2006, נכונים גם בנושא זה.
12 בנושא זה יש להדגיש שגם לגופן של טענות, מהראיות עולה כי דין טענות התובע
13 להידחות, כיוון שהוא משך חלק מהכספים שבפוליסות, במהלך השנים, כפי שהנתבעת
14 טענה.
- 15 הנתבעת הציגה מסמך שעליו חותמת שלה, מיום 26.7.1990 (נספח ב' לתצהיר הגב'
16 שוורץ). על פי מסמך זה, המתייחס בכותרתו לשש פוליסות, התובע ביקש לפדות את
17 כספי הפיצויים עד תקרת המס, להעביר את הפוליסה למעביד החדש (חברת מלון
18 השרון בע"מ), בתנאים מסויימים שנרשמו בכתב יד על גבי הטופס.
- 19 התובע אישר בחקירתו הנגדית כי הוא חתום על הטופס (עמוד 10 לפרוטוקול, שורות
20 29-30) וכן אישר שחתם על טפסים נוספים, בכללם טופס משנת 1983, בנושא סילוק
21 כספי הפיצויים והתגמולים בפוליסה שמספרה 5079124 (עמוד 11, שורות 2-3) וטופס
22 בקשה לפדיון כספי פיצויים עד תקרת הפטור ממס, מיום 8.2.94 (עדות התובע שם
23 בשורות 4-5).
- 24 17. התובע טען בתצהירו שקיבל רק 17,196 ₪ כפדיון ולא קיבל סכומים נוספים (סעיפים
25 12-13).
- 26 מטעם הנתבעת העדויות היו חד משמעיות. אמנם בשל חלוף הזמן, לא ניתן היה להציג
27 את ההמחאות עצמן, אך עדות הגב' זהבה סטרובינסקי, מנהלת חשבונות באגף חשבות
28 של הנתבעת, לא נסתרה. ראוי לציין כי מדובר בעובדת ותיקה, העובדת אצל הנתבעת
29 משנת 1984. על פי עדותה, בכל תקופת עבודתה, ההמחאות בגין ערכי הפדיון של

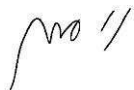

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ק"ג 13-04-11586

- 1 פוליסות ביטוח שהופקו על ידי הנתבעת, נרשמו למוטב בלבד, לפקודתו של המבוטח.
2 ר' גם עדותה החד משמעית בבית הדין – עמוד 41 לפרוטוקול, החל משורה 11. נוסף
3 לעדות זו, הנתבעת הציגה את דף חשבון הבנק שלה, על מנת להראות כי הסכומים אכן
4 נפדו מחשבונה (נ/2).
- 5 על יסוד ראיות אלה, המסקנה היחידה המתבקשת היא שפדיון כספי הפוליסות הועבר
6 לידי התובע.
- 7 על כן דין התביעה בחלק זה להידחות גם לגופה, ללא קשר לשאלת ההתיישנות.
- 8 18. לא מצאתי כי התקיימו נסיבות המציקות פסיקת פיצויים בגין נזק בלתי ממוני (עגמת
9 נפש) לתובע.
- 10 19. סוף דבר – התביעה מתקבלת באופן חלקי.
- 11 על הנתבעת לזכות את חשבון החיסכון של התובע בפוליסה הפעילה (שמספרה
12 9134859), בסכום של 54,320 ₪, וזאת תוך 30 ימים מהיום.
- 13 לאור התוצאה, למרות שעיקר התביעה נדחה, כיוון שבסופו של יום, טענה אחת מבין
14 שתי הטענות העיקריות של התובע התקבלה (בכפוף לטענת התיישנות), הנתבעת תשא
15 בהוצאות התובע בסך 1,000 ₪ וכן שכ"ט עו"ד, בסך 7,500 ₪, שאם לא ישולמו תוך
16 30 ימים, ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

17
18
19 **ניתן היום, כ"ג שבט תשע"ו, (02 פברואר 2016), בהעדר הצדדים.**

20
21

22 דגית ויסמן, שופטת